

ELSŐ FEJEZET

ORKA

Friðaröld 297. esztendeje, a Béke Kora

A halál az élet része – súgta Orka a fia fülébe. Jóllehet Breca hátrahúzta karját a kicsiny, fehér öklében szorongatott kőrisdárdával, a dárda hegyével pedig az előttük álló rénszarvast célozta meg, Orka látta a tétovaságot a fiú tekintetében, összeszorított állkapcsán.

Túl szelíd egy ilyen fájdalmas világhoz – gondolta Orka. Már nyitotta volna a száját, hogy megdorgálja, de egy kéz érintette meg a karját, egy jókora, kérges bőrű kéz.

– Várj! – szólalt meg fonott szakálla mögül suttogva Thorkel, lehelte a hidegtől deresedett. Orka balján állt szilárdan és hatalmasan, akár egy szikla.

Az izmok megfeszültek Orka állkapcsában, torkából kemény szavak tolultak volna elő.

Kemény szavakra van szükség egy ilyen kemény világban.

Mégis tartotta a száját.

A tavaszi napfény áttört a finoman lengedező faágak között, káprázaton verődött vissza a hideg hóról, a tél utolsó deres csókjáról ebben a magashegyi erdőben. Tucatnyi rénszarvas legelészett egy tisztáson,

sűrű agancsú bika vigyázta a tehenek és borjak csordáját, ahogy lerágták és fogukkal lekaparták a zuzmót és mohát a fák kérgéről, a kövekről.

Breca tekintete megváltozott, beszívta és benntartotta a levegőt, majd ezt hirtelen mozdulatok sorozata követte; a csípője elcsavarodott, a karja meglendült. Elengedte a kezében tartott dárdát: az éles vas surrogra suhant a levegőben. Orka keblében hirtelen büszkeség áradt szét. Ügyes dobás volt. Amint a dárda kirepült Breca ujjai közül, Orka tudta, hogy telibe fog találni.

Ugyanabban a szempillantásban, amikor Breca elhajította a dárdáját, a rénszarvas felpillantott a fa kérgéről, ahonnan zuzmót kapart le a fogával. A füle megrezzent, és a bika előreszökkent, körötte az egész csorda hirtelen megiramodott, jókora ugrásokkal kerülgette a fákat. Breca dárdája a fatörzsbe fúródott, a nyele rezegve ingott. Egy pillanattal később hangos recsegést hallottak keletről, ágak roppantak-törttek, és egy hatalmas, palaszürke bundájú, hosszú karmú alak tört elő a bozótból, és robbant be a tisztásra. A rénszarvasok szanaszét rebentek, ahogy a fenevad közéjük rontott, észre se véve őket. A testét borító sebek tömegéből lüktetve ömlött a vér, hosszú agyarairól nyál csorgott, piros nyelve kilógott, aztán már el is tűnt, beleveszett az erdő homályába.

– Ez meg... mi volt? – sziszegte Breca, ahogy felpillantott anyjára és apjára. Elkerekedett szemekkel nézett előbb Orkára, majd Thorkelre.

– Egy mordfarkas – horkantotta Thorkel, miközben megiramodott, feledve a vadászat megkövetelte óvatosságot. Átnyomakodott a bozonton a tisztásra, egyik kezében vastag nyelvű dárdával törte maga előtt az ágakat, szorosan mögötte Orka és Breca. Thorkel fél térdre ereszkedett, a fogával leráncigálta az egyik kesztyűjét, az ujjbegyét a farkas véréhez érintette, majd végighúzta a nyelve hegyén. Köpött egyet, felegyenesedett, és a tisztás széléig követte a farkas nyomát, aztán megállt ott, és a sötétséget kémlelte.

Breca odasétált a dárdájához, amelynek hegye félig belefúródott a fenyőbe, és megpróbálta kihúzni. A teste megfeszült, a dárda még-

sem mozdult. Felpillantott Orkára, szürkészöld szeme, a sápadt, sáros arca és egyenes orra, a hollófekete haj keretezte erős állkapcsa döbbenetesen hasonlított az apjára, és cseppet sem az édesanyjára. Kivéve a szemét. Azt Orkától örökölte.

– Nem találtam el – mondta megereszkedő vállal.

Orka megmarkolta a dárda nyelét, és kirántotta a fából.

– Nem – felelte, és visszaadta Brecának a dárda nyelét, ami félkarnyival rövidebb volt a sajátjánál és Thorkelénél.

– Nem a te hibád volt – szólt hátra a tisztás pereméről Thorkel. Még mindig a homályba meredve állt, sűrű, ős szálakkal csikozott fekete hajfonat kandikált elő gyapjú nálbinding sapkája alól, az orrcimpája meg-megrándult. – A mordfarkas riasztotta meg őket.

– Miért nem ölte meg egyik rénszarvast sem? – kérdezte Breca, ahogy átvette Orkától rövid dárdáját.

Thorkel felemelte a kezét, véres ujjbegyeit mutatta.

– Megsebesült, nem a vacsoráján járt az esze.

– Mi tehetett ilyen egy mordfarkassal? – értetlenkedett Breca.

Csend volt a válasz.

Orka átvonult a tisztás túlsó oldalára, döfésre kész dárdával szemügyre vette a bozótban a sötét lyukat, ahonnan a mordfarkas nem sokkal azelőtt előtört. Kivárt, félrebillentette a fejét. Halk hangot hallott, amely páráként sodródott a rengetegben.

Jajkiáltások.

Breca odaballagott az anyjához. Két kézzel megmarkolta a dárdáját, és a sötétségre szegezte.

– Thorkel! – morogta Orka, és elfordította a törzsét, hogy a vállá fölött a férjére pillanthasson. A férfi még mindig a sebesült farkas után bámult. Még egy utolsó, hosszú pillantást vetett előre, megrázta szőrmebe burkolt vállát, hátrafordult, és megindult a felesége felé.

Újabb halk jajkiáltások ütötték meg fülüket a távolból.

Orka összenézett Thorkellel.

– Asgrim birtoka fekszik arra – mondta a nő.

– Harek – szólalt meg Breca, Asgrim fiára utalva. Breca annak idején többször a felluri tengerparton játszott vele, amikor Orka és Thorkel a faluba látogattak, hogy élelmiszert cseréljenek.

A fák közül újabb sikoly szűrődött ki, fojtottan és megfoghatatlanul.

– A legjobb, ha utánanézőnk – motyogta Thorkel.

– Hja – mordult fel egyetértően Orka.

Lélegzetük fehéren gomolygott körülöttük, ahogy átgázoltak a fenyőfák között, a földet borító vastag és puha túlevélszőnyegen. Tavasz volt, a lenti világban mindenfelé az élet jeleit lehetett látni, de az erdő fedte hegyvidéken még mindig kitartott a tél, akár egy kuporgó agg harcos, aki nem hajlandó elereszteni a múltját. Egymás mögött, sorban haladtak, legelől Orka, akinek a tekintete szakadatlanul ide-oda járt az előttük futó farkascsapás és az őket körülvevő mélységes homály között. A talpuk alatt régi, jegessé kérgesedett hó ropogott, ahogy megritkultak a fák, és kiléptek egy hegyhátra, ahol a meredek szirtek hirtelen lejtteni kezdtek nyugatra, alattuk foszlott felhők úsztak a magas égen. Orka lepillantott, és messze lent vékonyka kemencefüstoszlopokat látott fölfelé törni Fellurból. A halászfalu egy mély, kékesfekete fjord keleti peremén bújt meg, a nyugodt vízfelszín csillogott a halovány napfényben. A víz fölött sirályok keringtek és rikácsoltak.

– Orka! – szólalt meg Thorkel, és a nő megállt, hátrafordult.

Thorkel kihúzta a dugót egy bőr vizestömlőből, és odanyújtotta azt Brecának, aki a csípős hideg ellenére kivörösödött, és izzadt.

– A lába nem olyan hosszú, mint a tiéd – mosolyodott el Thorkel a szakála mögött, az orcáján az állkapcsáig futó sebhely egy kissé elferdítette a száját.

Orka hátranézett a csapásra, amelyet követtek, és hallgatózott. Már egy ideje nem hallott újabb sikolyt, ezért bólintott Thorkelnek, és elővette a saját vizestömlőjét.

Egy darabig egy sziklatömbön üldögéltek, és lebámultak a zöld-kék tájra, akár az istenek a világ tetején. Délre a Felluron túli fjord a tengerbe nyílt, a csipkézett part előbb nyugatnak, majd délnek kanyarodott,

mély fjordok és öblök bordázták, szaggatták. A tenger fölött acélszürke fellegek gyülekeztek, a hegység hófödte csúcsai kígyóztak át a vidéken, töltötték meg a szemhatárt keletről egészen nyugatig. Itt-ott toronylósziklafal ragyogott, a hegy elaggott gyökerei csak szürke villanásnak tűntek ebből a távolságból.

– Meséj megint Snakáról, a kígyóról! – kérte Breca, miközben mindhárman a hegyeket nézték.

Orka nem válaszolt, tekintetét a hullámozó hegycsúcsokra szegezte.

– Ha most elmesélnék neked egy mondát, kicsim, megfagyna az orrod és a kezed, és amikor felállsz, a lábujjaid szétroppannának, mint a jég – felelte Thorkel.

Breca ráemelte szürkészöld szemét.

– Eh, tudod, hogy nem tudok ellenállni ennek a nézésnek – dohogott Thorkel, lehelete fehérén gomolygott a szája előtt. – Rendben, egy gyors mesét.

Lehúzta nálbinding sapkáját, és megvakarta fejét.

– Amit most magad előtt látsz: Vigrið, a Csatamező. A Szétzúzott Birodalom földje. Minden sztyeppe a tenger és a hegyek között, meg még százmérföldnyire: ott vívtak meg egymással az istenek, és Snaka volt mindegyikük ősatyja; egyesek szerint mindőjük közt a leghatalmasabb.

– Méretre mindenképp a legnagyobb – jegyezte meg Breca elkerekedett szemekkel, komoly tekintettel.

– Most én mesélek, vagy te? – vonta fel sötét szemöldökét Thorkel.

– Te, apa – szegte le a fejét Breca.

Thorkel mordult egyet.

– Snaka nyilvánvalóan a legnagyobb volt. A legidősebb, az istenek ősatyja; Vén, így hívták, és szörnyen hatalmasra megnőtt, és veled is ez történe, ha a világ megszületése óta mindennap teletömted volna magad. De a gyermekeit sem lett volna szabad lekicsinyelni. Sas, Medve, Farkas, Sárkány, és még seregnyi más. Rokon támadt rokonra, és Snakát lekaszabolták a gyermekei, és elesett. Halálakor darabokra töredezett

a világ, egész birodalmak zúzódtak szét, emelkedtek a levegőbe, zúdult be a helyükre a tenger. Mindössze ezek a hegyek maradtak meg belőle, csontjait most az a föld borítja, amit szétszaggatott.

Breca a fogait összeszorítva füttyentett, és a fejét ingatta.

– Nem mindennapi látvány lehetett.

– Hja, kislegény, bizony az lehetett. Amikor az istenek háborúznak, az nem kis dolog. A világ összetört a pusztulásukkor.

– Hja – bólogatott Orka. – És Snaka bukásakor megnyílt a vaesaverem, és az a rengeteg agyaras, karmos lény és erő, amely az alanti világban lakozott, kiszabadult a mi szabad éggel és tengerekkel teljes világunkba.

Onnan, ahonnan lenéztek rá, a világ tisztának és romlatlannak tűnt, az arany, zöld és kék színek szépséges, féktelen szőnyege borította a tájat.

Ám Orka tudta, hogy az igazság valójában egy véráztatta monda.

Jobbra nézett, és a földön a sebesült farkas vérének cseppjeit fedezte fel. Képzeletében látta, ahogy ezek a vércseppek szétterjednek, tócsákba gyűlnek, még több vér fröccsen ki, kísértettestek roskadnak össze felkoncolva és megtörve, jajveszékelve...

Ez itt a vér világa. Az agyaraké, a karmoké és az éles vasé. A rövid életé és a fájdalmas halálé.

Egy kéz állapotodott meg a vállán, Thorkel nyúlt át Breca feje fölött, hogy megérintse. Orka hirtelen levegőért kapott. Pislogott egyet, aztán lassan, akadozva sóhajtott, elhessegette a fejében kavargó képzeteket.

– Ügyes dobás volt – ütögette meg Breca dárdáját a vizestömlőjével Thorkel, habár a tekintete még mindig Orkán nyugodott.

– Viszont mellément – motyogta maga elé Breca.

– Az első vadászaton az én első dobásom is mellément – nyugtatta Thorkel. – Rádadásul akkor már tizenegy nyarat megértem, míg te csak tízet. És pontosabban hajítottad el a dárdádat, mint én. A farkas meg-rabolt. Ugye, Orka?

Méretes kezével összeborzolta Breca haját.

– Szépen hajítottad el – mondta Orka, miközben a nyugatról közeledő fellegeket figyelte. Nyugati szél hajtotta őket, és Orka a hó ízét érezte a szélben, a metsző hideget, amely dérként ropogott a mellkasában. Bedugaszolta a vizesömlőjét, felállt, és otthagytá őket.

– Mesélj még Snakáról! – kiáltott utána Breca.

Orka megtorpant.

– Ennyire hamar megfélekedtél Harek barátodról? – kérdezte a homlokát ráncolva.

Breca leverten a földre szegezte a tekintetét, aztán felállt, és az édesanyja után eredt.

Orka vezette őket, vissza a fenyőerdőbe, ahol a hangok hátborzongatón eltompultak, a világ összezsugorodott körülük, az árnyak ideoda libegtek, ők pedig egyre magasabbra hágtak a hegyekben. Ahogy feljebb jutottak, a világ lassan elszürkült, felhők takarták el a napot, és hideg szél sziszegett az ágak között.

Orka a dárdáját használta botként, ahol a hegyoldal már meredekebb volt, és egy fehéren tajtékozó hegyi patak melletti síkos kőlépcsőn kellett felkapaszkodniuk. Jéghideg víz csapkodta és itta be magát a kapcájába és a csizmájába. Szőke hajának egyik tincse kibomlott a copfjából, és Orka a füle mögé simította a szálakat. Lassított, mert eszébe jutott Breca rövid lába, noha a tagjai bizseregtek, az izmai pedig remegtek. A veszély mindig is így hatott rá.

– Készülj! – szólalt meg a háta mögött Thorkel, aztán Orka orrát is megcsapta a szag.

A vér fanyar vasassága, a kiömlött belek bűze.

A halál bűze.

Az emelkedő fennsíkká laposodott, kivágott fákkal, letarolva. Egy nagy, zsúpfedeles kunyhó bukkant elő, mellette maroknyi melléképület, mindegyik a szirt szélárnyékában. A kunyhót és a melléképületeket egy Orkánál is magasabb cölöpfal vette körül.

Asgrim birtoka.

A birtok keleti oldalán egy ösvény kanyargott lefelé a hegyoldalon, és vezetett végül Fellur falujába és a fjordhoz.

Orka néhány lépést tett előre, aztán előretartott dárdával megállt, amíg Breca és Thorkel felkapaszkodott a fennsíkra.

A birtok széles kapuja tárva-nyitva állt, a kapuoszlopok között egy test hevert kicsavarodott tagokkal, természetellenesen mozdulatlanul. Az egyik kapuszárny hangosan nyikorgott a szélben. Orka hallotta, hogy Breca sziszegve szűri ki a levegőt az ajkai közt.

Orka tudta, hogy Asgrim az a széles vállú, acélszürke hajú férfi. Egyik szőrös karja kilógott zubbonya felhasított ujjából.

Egy hópehely szállt le lassan, és csókolta meg bizsergetően Orka arcát.

– Breca, maradj mögöttem! – szólt oda a fiának, ahogy nesztelenül megindult előre. Varjak röppentek fel káromva Asgrim teteméről, panaszosan csapkodtak a szárnyukkal, telepedtek le a fák tetején, az egyikük az egyik kapuoszlopon, és figyelték őket.

Megeredt a hó, a szél kavarogva hordta szét a pelyheket a fennsíkon.

Orka lenézett Asgrimra. A férfi gyapjúzekét és -nadrágot, meleg bundát viselt, egyik karját tompa fényű ezüst karperec övezte. A haja már őszült, a teste szikár volt, inas izmai előbukkantak felhasogatott zekéje alól. Az egyik csizmája hiányzott. Széttört dárda hevert mellette a földön, nem messze pedig egy véres bárd. A mellkasában lyuk tátongott, gyapjúzekéjét sötétre festette a rákérgesedett vér.

Orka letérdelt, Asgrim tenyerébe tette a bárdot, a nyele köré hajtotta a férfi lassanként megmerevedő ujjait.

– A markodban tartott pengével menj végig a lélekúton! – suttogta Orka.

Breca lélegzete akadozva tört elő a szájából édesanyja háta mögött. A fiú most először látott halott embert. Állatot már rengeteget; sokat ő segített lemészárolni vacsorának, majd kibelezni és lenyúzni, beáztatni az inakat a varráshoz és kötözéshez, kicserzeni a bőrüket csizmának, övnek és hüvelynek a hosszúkéseikhez. Az viszont, hogy egy másik embert lásson holtan, akit megfosztottak az életétől, egészen más volt.

Legalábbis az első alkalommal.

És ezt a férfit ismerte Breca. Egykor látta benne ragyogni az élet szikráját.

Orka hagyta, hogy a fia egy darabig elkerekedett szemmel, gyorsakat, szakadozottan lélegezve bámulja a holttestet.

A földet megperzselték, a füvet letaposták Asgrim körül. Egy kopott csizmatalp nyomát lehetett látni. Néhány lépésnyivel arrébb vértócsát ivott magába a fű. A földön lévő nyomok kifelé vezettek, úgy tűnt, mintha valakit elvonszoltak volna.

Asgrim ezek szerint végzett valakivel.

– Vajon ő jajveszékeltetett? – kérdezte Breca, még mindig Asgrim tetemére meredve.

– Nem – felelte Orka, ahogy az Asgrim mellkasában tátongó sebre nézett. Szíven szúrták: a halál gyorsan érte. Még szerencse, mivel a testének már nekiláttak a dögevők. A szeme és a szája helyén sebek vöröslöttek, ahol a varjak szétcsipkedték. Orka Asgrim arcára tette egyik kezét, és felhúzta, ami az ajkából megmaradt, hogy belenézhesen a szájába. Íny és üres, vércafatos foghelyek. Orka a homlokát ráncolta.

– Hová lettek a fogai? – sziszegte Breca.

– Tennúrok estek neki – morogta Orka. – Jobban szeretik a fogakat, mint a mókus a makkot.

Orka körbepillantott, a fák koronáját és a barázdált szirtet fürkészte, hátha felfedezi a kicsiny, kétlábú lényeket. Egymagukban bosszantók tudtak lenni – falkában, hegyes csontú ujjukkal és borotvaéles fogukkal: halálosak.

Thorkel megkerülte Orkát, és nesztelenül beosont a bekerített udvarra, dárdája hegyét széles ívben jártatta jobbra-balra, miközben kutatott.

Megtorpant, felbámult a nyikorgó kapuszárnyra.

Egy tetem lógott a kapura szegezve, széttárt karokkal, ernyedten előrebukó fejjel.

Idrun, Asgrim felesége.

Ő nem halt meg annyira gyorsan, mint a férje.

A hasát felmetszették, kiömlő belei kupacba gyűltek a földön, teker-
vényesen, akár egy tölgyfa körül az iszalag. Még mindig áradt belőlük
a hó, gőzölögtek, ahogy a hó lassanként belepte a csillogó kötegeket.
Az arcát a fájdalom vicsorgása torzította el.

Ő volt az, aki jajveszékelt.

– Mi tette ezt? – mormolta Thorkel.

– Vaesák? – kérdezte Orka.

Thorkel a kapuba mélyen bevésett rúnákra mutatott. Csupa hegyes
szög és egyenes vonal.

– Védelő rúna.

Orka a fejét csóválta. A rúnák a legerősebbek kivételével minden
vaesát távol tartottak. Hátrapillantott Asgrimra és a mellkasában
tátogó sebre. A vaesák ritkán használtak fegyvert, hiszen a természet
eleve ellátta őket a halál és a mézárulás eszközeivel. A földön foltok
sötétlettek: megalvadt vér.

*Asgrim bárdja véres volt. Többek megsebesültek, de ha elesetek, elvon-
szolták őket innen.*

– Vajon emberek tették? – mormolta maga elé Thorkel.

Orka vállat vont, lélegzete féhéren gomolygott, amíg elgondolko-
zott ezen.

– Minden hazugság – mormolta maga elé. – A béke korának hívják
ezt, mert az ősi háborúnak vége, és az istenek halottak, de ha ez a béke...

Felnézett az égre, a sötét, alacsony fellegekől most már szakadt a hó,
aztán újra a vér borította holttestek felé fordult.

– A vihar és gyilkosság kora ez...

– Hol van Harek? – kérdezte Breca.

MÁSODIK FEJEZET

VARG

Varg hátrafordította a fejét, hogy futás közben egy pillantást vessen a válla fölött, megbotlott, kis híján elesett, majd továbbszaladt. A köves part helyét fekete homok és murva vette át, ahogy a folyó kiszélesedett, a sűrű fák és szirtek, amelyek mostanáig beszorították, ritkulni kezdtek és visszahúzódtak, ahogy közeledett a fjordhoz. Varg már érezte Liga vásárvárosának szagát, illatok és hangok serege ostromolta érzékeit.

Még egyszer a háta mögé pillantott: üldözőknek semmi nyoma, mégis tudta, hogy ott vannak. Begyorsított.

Mennyi ideje menekülök? Kilenc napja, tíz?

Egyik kezével megérintette az övtarsolyát, beszívta a sós levegőt, és továbbfutott.

A lába égett, a tüdeje járt, mint a fűjtató, a szemébe folyamatosan folyt le a verejték, Varg mégis tartotta a tempót, mélyeket lélegzett, hosszúkat lépett.

Megállás nélkül tudnék futni, ha lenne előttem talaj, amin a lábam tapodhat. De a szirtek a tengerhez tereltek, és már közel van a víz. Most hová menjek? Mit csináljak?

Páni félelem vibrált az ereiben.

Nem kaphatnak el.

Szaladt tovább, a murva csikorgott megviselt bőrcsizmája alatt.

A folyó egy fjordba ömlött, kiszélesedett, akár egy kígyó állkapcsa a zsákmányán, és felbukkant Liga, a fjord délkeleti partján épült vásárváros és kikötő. Varg lelassított és megállt, a térdére tette a kezét, és lebámult a városra: a széles, fekete fövényen elszórt épületek népes csoportjára, amely addig húzódott, ameddig a fjord szirtoldalai engedték. A várost cölöpkerítés vette körül, hogy védje az épületeket és az odabent zsúfolódó embereket. A település felkúszott a szirtfal oldalában, aminek tetején egy fűvel fedett hosszúház magaslott faragott, ívelt gerendákkal, akár egy jarl a lakomacsarnok trónusán, ahogy a népét szemléli. Felettük az eget sűrű kemencefüst festette sötétre, a levegőben olaj és háj nehéz szaga terjengett. Kőgátak és mólók nyúltak ki a fjord kékesfekete vizébe, miriádnyi hajó himbálózott gyengéden a kikötőben. Az egyik hajó kiritt a többi közül, egy felnyúló orrú, sima oldalú *drakkar*, egy sárkányhajó, amely valóságos tengeri farkasnak tűnt a báránnyok között. Körötte karcsú *byrdingek* és seregnyi *knarr* csoportosult, bendőjük olyan helyekről vásárolt áruval megtömve, amelyekről Varg kétségtelenül soha nem hallott. Még azt sem tudta, mennyi idős, de amennyire az életéből emlékezett, harminc kemény telet és keservesen fárasztó nyarat töltött megbéklyózva Kolskegg birtokán, mindössze húszmérföldnyire északkeletre innen, a folyó mentén, és a gazdája a hosszú évek alatt sosem vitte el őt Ligába számtalan kereskedelmi útja valamelyikén.

Nem mintha akarta volna. A szagok taszították, habár a zsír és a sült hús egymással keveredő illatától megkordult a gyomra, a pusztá gondolat pedig, hogy ilyen sok ember vegye körül, felfoghatatlannak hatott neki. Önkéntelenül néhány lépést hátrált, vissza a folyó vájta szurdok felé, ahol nemrég végigszaladt.

De nem mehetek vissza. Úgy el fognak kapni. Tovább kell mennem. Egy galdurmanra vagy egy seiðr-boszorkányra van szükségem.

Megdörgölte borostás arcát, aztán benyúlt a köpönyegébe, és előhúzott egy vastag vasgallért. Matatott még egy keveset a zsebében, és egy kulcsot vett elő, amivel szétnyitotta a gallért, majd beleborzongva

a nyakára helyezte, és összekattintotta a hideg vasat. Lezárta, és a kulcsot visszarakta a köpönyegébe. Egy darabig csak állt, és fintorogva tekergette a nyakát. Reszketve levegőt vett. Aztán felegyenesedett, leporolta sárfoltos zekéjét, és a fejére húzta a köpönyeg gyapjúkámzsáját. Majd tovább-ballagott.

A széles, rúnákkal vésett kapu nyitva állt, két láncinges őr támaszkodott az egyik kapuoszlopnak. Egy ős szakállú, aki egy fatönkön ült, és egy fiatalabb nő, sötét haja szorosan copfba fonva, az övén egy hosszúkés lógott, kezében dárdát tartott. Végigmérte a közelgő Vargot, aztán odalépett elé, hogy elállja az útját.

– Mi dolgod Ligában?

– Kvártélyt keresek a gazdámnak – felelte Varg leszegett tekintettel.

– Megparancsolta, hogy jöjjenek előre.

Határozatlanul a háta mögé mutatott, a folyóvölgy felé.

Az őr végigmérte, aztán a válla fölött átpillantott a folyóvölgy üres bejáratára.

– Honnan tudhatnám, hogy így van? Ki a gazdád? Húzd le a csuklyád!

Varg belegondolt, milyen válaszokat adhatna, és azok hová vezetnének, mit árulnának el. Lassan hátratolta a kámzsáját, felfedte tövig levágott haját, sártól és verejtéktől foltos arcát. Szóra nyitotta a száját. Egy kétökrös szekér gördült mögé, a bakon finoman öltözött kereskedő ült, mellette maroknyi felszabadított rabszolga dárdákkal és buzogányokkal a kezükben.

– Engedd át, Slyda! – morogta az ős szakállú férfi a tönkjéről.

– A gazdám Snepil – mondta ki Varg az első nevet, amelyik eszébe jutott. Snepilről tudta, hogy egyhamar nem fog utánajönni, mert amikor utoljára látta, a szeme kidülledt, sziszegve és hörögve kapkodott levegőért, miközben Varg kiszorította belőle az életet. Arra nem emlékezett, hogyan ragadta meg a férfi torkát, csak arra, hogy az elméjére ereszkedő valamiféle vörös ködön át, pislogva nézi Snepil vergődő haláltusáját.

A nő még egyszer végigmérte, majd ellépett az útjából, és intett neki, hogy átmehet.

Varg visszahúzta a csuklyáját, és belopódzott Ligába, akár a tetvek egy szakáll szálai közé, a szagok és hangok úgy csapódtak neki, mintha vízbe ugrott volna. Rönkfa oldalú épületek sorai vették közre a széles, sártól iszamós utcákat, mindenfelé kereskedők zajongtak, kecskelábú pultjaik szegélyezték az utcákat, rajtuk mindenféle-fajta portékával. Festett kelmék végjei, csontból faragott tűk és fésűk, bárdfejek, kések, finoman kidolgozott hüvelyek, bronz köpönyegtűk és -amulettek, fatányérok, len- és gyapjúkötegek, farkas és medve összekötözött irhái, rénszarvasbőr, nyest és róka szőrméje. Varg szeme elkerekedett a rozmáragyarak és az elefántcsont láttán. Mások ivókürtökben árultak mézbort és árpasört, tűz fölött rotyogó bográcsokban nyúlhús és marha főtt, tarlórépa és sárgarépa bukdácsolt, zsír csillogott. Negyedelt bálnahússzeletek, füstölt hering és tőkehal lógott kiakasztva. Még egy olyan kereskedőt is látott, aki vaesák testrészeit árulta: faunir szárított vérét, öklömnyi trollfogakat, egy skraelingszemgolyókkal teli tányért, egy froa-szellem összehorgolt hajából készült nyakláncot. Végtelen volt, letaglózó.

A gyomrát összerántó görcs emlékeztette, milyen régen evett utoljára. Nem tudta biztosan, mennyi ideje, de legalább három, vagy talán négy napja is lehetett, amikor elég szerencséje volt, hogy kikapjon egy lazacot a folyóból. Odavonult egy kereskedőhöz, aki egy jókora bogrács előtt állt, és egy hentesbárddal négyelte fel egy vaddisznó csülkét. A kereskedő, egy széles hasú, gyér szakállú férfi szőrmeszegélyű csizmát és finom zöld zekét viselt, habár a nyaka és gallérja körül lengező tábla kopottnak és megviseltnek hatott.

Varg a bográcsban rotyogó húst bámulta, a szája megtelt nyállal, a kavargás és morgolódás hirtelen fájdalmassá vált a gyomrában.

– Adhatok valamit, ami megmelengeti a bendődöt? – kérdezte a kereskedő, ahogy lerakta a hentesbárdot, és egy tányért vett a kezébe.

– Az jólesne – válaszolta Varg.

– Egy félbronz lesz – közölte a kereskedő. Aztán elhallgatott, és Varg-ra meredt. Letette a tányért, hátratólta Varg csuklyáját, szemügyre vette rövid, tövig levágott haját. A szeme résnyire szűkült.

– El innen, mocskos rabszolga! – vonta össze a szemöldökét a kereskedő.

– Ki tudom fizetni – jelentette ki Varg.

A kereskedő felvonta a szemöldökét.

– Előbb hadd lássam azt az érmét! – mondta.

Varg benyúlt a köpönyegébe, előhúzott egy erszényt, megoldotta a bőrszíjat, és előhalászott egy bronzérmét. A kereskedő pultjára dobta, az érme pörgött, majd eldőlt, az egyik oldalán női fejet mutatott profilból. Hegyes orr, szigorúan hátrahúzott haj, a nyaknál összefonva.

– Egy Helka – rángatózott a kereskedő szakála.

– Helka királynő – helyesbítette Varg, habár sosem látta őt, csupán elkapott beszélgetésfoszlányokat hallott róla: az önhietségéről, arról, hogy úgy hiszi, uralma alá hajthatja és irányíthatja Vagrið felét, és hogy mennyire kegyetlenül bánik az ellenségeivel.

– Csak azért hívja magát királynőnek, hogy az utolsó falatot is kivegye a szánkból az adóival – morogta a kereskedő.

– Akkor nem elég jó neked? – kérdezte Varg, és felvette az érmét.

– Ilyet nem mondtam – vágta rá a kereskedő, és a markát nyújtotta.

Varg egy szemvillanásnál is gyorsabban felkapta a hentesbárdot, és lesújtott vele az érmére, félbevágva azt. Az egyik felét két ujjá közé fogva feltartotta, a másik félbronzot a pulton hagyta.

– Különben is, hogy lehet egy mocskos rabszolganak egy erszénnyi Helka-érméje? Hol van a gazdád? – horkantotta a kereskedő, miközben végigmérte őt.

Varg ránézett, majd lassan megint az érméért nyúlt.

A kereskedő vállat vont, és ragut mert a tányérba, aztán odanyújtotta Varnak.

– Abból a kenyérből is! – mondta Varg, és a kereskedő levágott egy darabot egy fekete kergű cipóból.

Varg a raguba mártotta a kenyeret, és szívni kezdte, zsír csorgott végig az állán, le a frissen növesztett szakállára. A ragu híg és forró is volt, de Vargot szintiszta gyönyörrel töltötte el az íze. Lehunyta szemét, mártó-

gatott, szívott, szürcsölt, amíg el nem fogyott a kenyér, aztán a tányért oldalra billentve a szájába öntötte, ami a raguból megmaradt.

Lerakta a tányért, és böffentett.

– Láttam már éhes embert – ámuldozott a kereskedő –, de te aztán...

Fütttyentett, és halvány mosolyra húzódott a szája.

– Találok galdurmant vagy seiðr-boszorkányt Ligában? – kérdezte Varg, és a zubbonya ujjával megtörölte az állát.

A kereskedő rúnát vetett a mellkasára, és összevonta a szemöldökét.

– Nincs, és mi dolgod lehet az effélékkel?

– Az csak rám tartozik – válaszolta Varg, majd egy pillanatra elgondolkodott. – A gazdámra tartozik. Tudod, hol találok ilyet?

A kereskedő lassan elfordította a fejét.

Varg a pultra tette a bronzérme másik felét.

A kereskedő mustrálva nézett rá.

– A véresküdtek tegnap kötöttek ki itt. Nekik van egy seiðr-boszorkány rabszolgájuk.

A véresküdtek!

A véresküdtek hírére egész Vigriðben, és talán még azon túl is ismerték. A zsoldoskatonák csapata annak adta el szolgálatait, aki a legtöbbet fizette érte, vaesa-szörnyetegeket kerítettek kézre, istenrelikviákat kutattak fel dúsgazdag jarloknak, határvitákban harcoltak, a vagyonosokat és hatalmasokat védtek.

– Merre vannak? – kérdezte Varg.

– A ligai hosszúházban találsz meg őket, ahol Logur jarl vendégei.

– Hálás köszönet – válaszolta Varg. Aztán megint benyúlt az erszényébe, és még egy félbevágott bronzot dobott a pultra.

– Ezt miért? – érdeklődött a kereskedő.

– A hallgatásodért. Sosem láttál.

– Ki mondta ezt? – felelte a kereskedő, és gyér szakállát mosoly ránkoppant, ahogy felmarkolta az érméket.

Varg odakapott, gyorsabban, mint a kereskedő, és megragadta a férfi csuklóját. A kereskedő arcába meredt, egy hosszú pillanatig farkas-

szemet nézett vele, aztán eleresztette, és ugyanazzal a mozdulattal felkapta a bárdot a pultról.

– Mennyi lesz? – kérdezte.

– Megkaphatod – vonta meg a vállát a kereskedő.

Varg bólíntott, a köpönyegébe csúsztatta a hentesbárdot, visszahúzta a csuklyáját, és besétált a tömegbe.

Liga utcáit róttá, elhaladt egy nyüzsgő rakpart mellett, ahol férfiak és nők rakodták ki egy kereskedő nemrégiben kikötött *knarrját*. A hajó hasa széles és mély volt, ráfeküdt a vízre. Varg mintha lovak tompa nyerrítését hallotta volna a hajó törzsének belsejéből, és még két hasonló hajó evezett be a kikötőbe. Különös kinézetű férfiak és nők csoportja szállt ki a már kikötött *knarrból*. Filcből és szőrméből készült sapkát, ezüstcsatos kaftánt viseltek, kék és narancssárga csíkos nadrágjuk a térdüknél kibuggyosodott, térdtől bokáig szorosan a lábukra tekert *winigas* kamásli. A bőrük sötét volt, akár a napcserezette irha, és maroknyi harcos kísérte őket, akiknek hosszú lamellás páncélinge pikkelyszerűen meg-megcsillant, ahogy mozogtak. A derekukon görbe kard lógott, a férfiak hosszú, lekonyuló bajuszt viseltek, a fejüket teljesen kopaszra borotválták, mindössze egyetlen hosszú, magányos hajtincset hagytak meg. Varg megtorpant, és csak bámulta őket, ahogy hátrafordultak, és odakiáltottak a matrózoknak, hajóhidak csattantak a mólóra, kikötődaru nyúltak a hajó gyomra fölé.

– Hová valósiak? – kérdezte Varg az egyik dokkmunkástól, aki a vállára vetett vastag kötéltekerccsel sietett el mellette.

– Iskidanba – morogta, le sem lassítva.

– Iskidan – füttyentett Varg. A tenger túloldalán, messze-messze délre elterülő vidék. Vargnak már meséltek Iskidanról, széles folyóiról és füves síkságairól, tüzesen sütő napjáról és Gavkáról, a Nagy Városról. Lénye egy része úgy hitte, csak mese, olyan hely, ahová gondolatban elmenekülhetnek a tél hideg, kemény hónapjaiban.

Varg még egy utolsó pillantást vetett az idegenekre, aztán továbbment, befordult egy másik utcába, amely egyre meredekebben vitt föl

a város mellett magasodó szirtek felé, a hegy lábánál pedig Logur jarl lakomacsarnoka állt. A halszagot enyhébbnek érezte, ahogy magasabbra hágott, a húgy és fekália bűze váltotta fel. Lépcsőfokokat véstek az utcába, amely a széles boltívű kapuhoz vezetett, és a vastag gerendák mögül a lakomacsarnok sejlett fel. Jókora tömeg tolongott a lépcsőfokokon. Varg egy pillanatra megállt, hátha sikerül valahol átjutnia, aztán átcsusszant egy férfi meg egy nő között, megpróbált feljebb furakodni a lépcsőn.

Egy kéz ragadta meg a vállát.

– Várd ki a sorod, mint mindenki más! – rivallt rá egy nő. Sötét haj, kemény és éles arcvonások, hideg tekintet. A vállát gyapjúzubony és prémszegélyű bunda fedte, a derekán fegyvertartó öv, rajta egy hosszúkécs pihent a hüvelyében, mellette szakóca lógott.

– A véresküdtekkal kell beszélnem – közölte Varg.

– Hah, mert nekünk nem? – vágott vissza a nő. – *Téged* mi tesz kivételtelezetté?

Varg a nőre, majd a körötte álló tömegre pillantott.

– Ők mind a véresküdtekre várnak? – kérdezte Varg.

– Úgy ám – horkantotta a nő –, mi másra?

– Miért? – kérdezte Varg.

– Hogy egy üres tengerésláda és egy kihasználatlan evező jusson nekik a *drakkarjukon* – magyarázta a nő.

– Üres tengerésláda? – ráncolta a homlokát Varg.

– Tán meggárgyultál? – bökte meg a halántékánál a csuklyáját kemény ujjával a nő. Vargnak nem igazán tetszett a dolog. – Az egyik véresküdtet lemészárolták, és fegyverpróbát tartanak, hogy betölthessék a helyét.

– Ah – bólintott Varg, ahogy egyszerre megértette a helyzetet.

– Szóval várd ki szépen a sorod – mondta neki a nő, aztán alaposan végigmérte. – Vagy szeretnéd mielőbb a hátsóddal felszántani a földet?

Nevetés söpört végig a köröttük álló sokaságban.

Varg csak leszegte a tekintetét, és várt.

A tömeg följebb araszolt a lépcsőn. Ahogy Varg közelebb ért a lakomacsarnokhoz, kiáltozás hangjait hallotta kiszűrődni, amelyekbe időnként fájdalmas üvöltések keveredtek. Véres arcú emberek lassú, folyamatos sora csordogált lefelé a lépcsőn, némelyikük nyögdecselt, és másoknak kellett támogatni őket. Volt, akit ájultan cipeltek.

Varg a lépcső tetejére ért, és átpillantott az előtte állók válla fölött. Boltíves kapu vezetett a Logur jarl lakomacsarnoka előtti nyílt területre, hatalmas, indadíszes rönkfa épület terpeszkedett a vastag kőtalapzaton. A csarnok előtti részen a földet széttaposták, sártócsák borították, mindenfelé sötét foltok fénylettek. A teret harcosok vették körbe, ötvenen, talán hatvanan, keménykötésű férfiak és nők, többen szegecselt páncélzatú *brynja* köpönyegben, derekukra csatolt karddal. Varg még csak egyszer látott kardot, amikor a helyi *dreng*r ellátogatott Kolskegg birtokára, hogy beszedje a Helka királynőnek járó adót. Varg azt gyanította, hogy az a kard egymagában többet ért, mint a szekérre felpakolt minden holmi, és az érmével teli láda, amit Kolskegg átadott neki. Varg tekintetét egy kopasz, duzzadó izomzatú harcos vonzotta magára, akinek befont szakállában több volt az ősz, mint a fekete szál. A derekán egyszerű hüvelyű kard lógott, hatalmas testét finom, szegecselt *brynja* páncél fedte, karján és nyakán arany és ezüst ékszerek csillogtak. Alighanem önmagában a kard és a *brynja* annyit ért, mint Kolskegg egész birtoka. Komoly vagyont lehetett szerezni a halálosztással. A kopasz férfi egy hollófekete hajú nővel beszélgetett, akinek az állkapcsa alsó részét és a nyakát tetovált kék minták borították. A seiðrboszorkány. Varg meglepetten pislogott a nő nyakát övező vasbéklyó láttán, és ösztönösen a saját nyakához kapott. Az idős harcos egy hosszúbaltára támaszkodott, miközben beszélt, a foka a földbe süppedt, az egyetlen vasél horgas és kegyetlen kinézetű volt. Varg hozzászokott már a baltákhoz, kérges keze hosszú évek tapasztalatáról tanúskodott, de ezt nem favágásra használták. Ez gyilkolásra készült. Varg elfordult, a látványtól nyugtalanító érzés áradt szét az ereiben. A téren minden harcos övén különféle válogatott fegyverek lógtak. A hátukra nagy

kerek pajzsokat vetettek, néhányat a lakomacsarnok lépcsőjének vagy falának támasztottak. Némelyiket halványkékre festették, mint a téli égbolt, rajta vörös vitorla, amiben Varg Logur jarl pecsétjelét fedezte fel, de a téren a legtöbb pajzs hollófekete volt, a kátrányfestéken vörös fröccsenések, mintha valaki vércseppeket csöppentett volna mind-egyik pajzsra.

A tér közepén két férfi viaskodott. Pontosabban Varg szemében mintha egy férfi és egy fa küzdött volna. Az alacsonyabb fűrgén mozgott, egyik kezében kerek pajzsot tartott, körül táncolta természetesebb ellenfelét, aki derékig csupasz volt, gyapjú nadrágját kötél tartotta meg a derekán, vörös, befont szakála a derekáig lelógott. Törzse és karja egyformán vastag volt, sűrű izmai kidagadtak, akár egy öreg tölgyfa gyökerei. Miközben Varg figyelte, az alacsonyabb jobbra cselezett, majd balra szökkent, belépett, és a vörös szakállú bordái közé csapott a pajzs gombjával. Aztán a jobb kezével horgot vitt be a férfi gyomrába. Válaszként a vörös szakállú csak mordult egyet, meglendítette egyik karját, és az alacsonyabb tartójára sújtott vele, miközben az megpróbált elhajolni és félreugrani. Aztán támolyogva tucatnyi lépésnyivel hátrébb botladozott, a lába hirtelen roskadozni kezdett alatta. A vörös szakállú dübörögve utánarontott.

– A neved – szólalt meg egy hang. Varg pislogott egyet, valahogy elszakította tekintetét a látványosságtól.

– A neved – ismételte el a férfi, aki összefont karral támaszkodott a kapuoszlopnak. Nagyjából ugyanolyan magas lehetett, mint Varg, és sovány alkatú, vörös haját gondosan befonva hordta, nyírt szakála finom olajtól csillogott. Gondosan ápolt szegecselt *brynja* páncélt viselt, hosszúkése hüvelyét indamintázat díszítette.

– Varg – felelte Varg. Amikor parancsot kapott, természetes reakcióként gondolkodás nélkül teljesítette azt. Kolskegg birtokán bármi más ütleget vagy korbácsot eredményezett.

– Varg micsoda?

Varg csak pislogott.

A sovány férfi felsóhajtott.

– Elmondom, hogyan működik – magyarázta. – Azt mondom, *a neved*, mire te a teljes neveddel válaszolsz. Például úgy, hogy Svik Hrufssonnak vagy Borzashajúnak hívnak, mert folyton borzas a hajam. Tehát vágjunk neki még egyszer. A neved?

– Nem tudom – vont a vállát Varg. – Nem ismertem a szüleimet.

Svik alaposan végigmérte.

– Biztosan meg akarod próbálni? – kérdezte.

– Micsodát?

– Megküzdeni Einar Fél-Troll-lal.

– Senkivel sem akarok megküzdeni – felelte Varg –, különösen nem olyannal, akit Fél-Trollnak hívnak.

Mély levegőt vett.

– A seiðr-boszorkányotokat szeretném felbérelni.

Svik pislogott egyet.

– Vol nem felbérelhető – válaszolta, és a tetovált nőre pillantott, aki a kopasz férfivel diskurált.

– Muszáj beszélnem vele – jelentette ki Varg. – Mert... fontos.

– Igen, neked talán az. De nekünk... – Svik vállat vont – nem annyira.

– Muszáj, hogy beszéljek vele – erősködött Varg, és érezte, hogy a pánik tör föl a gyomrában.

– Mi ennyire fontos? Szerelmi bájjal kellene? Valamelyik helyre kis fruskát szeretnék megdönteni a földeken?

– Nem! – kiáltotta Varg. – Nem szerelmi bájjal akarok. – A fejét rázta. – Ez ennél sokkal fontosabb.

– Fontosabb, mint egy dugás? – kérdezte Svik, és felvonta a szemöldökét. – Nem is tudtam, hogy ez lehetséges.

Kacagás tört ki a Varg mögötti tömegben.

– Arra kellene a seiðr-boszorkány, hogy *akállt* végezzen.

Svik a homlokát ráncolta

– Könyörgést? Az komoly dolog.

– Komoly az ügy – válaszolta Varg, és az ujjával végigsimított az övére akasztott erszényen.

– A válasz még mindig „nem” – jelentette ki Svik. – Vol tehetségét a véresküdtek használják. Senki más. Nem lehet felbérelni. Még ha maga Helka királynő vonulna is fel a lépcsőn, és kérelmezné, a válasz akkor is ugyanaz lenne.

Varg úgy érezte, szertefoszlik minden reménye, hűvösség telepedett meg a gyomra mélyén.

A tér felől recsegés hallatszott. Amikor odanézett, látta, hogy a hatalmas harcos – Einar Fél-Troll – az öklével sújt a másik harcos pajzsára. A fa megrepedt, széttöredezett, és szilánkok röptek mindenfelé.

– Einarnak miért nincs pajzsa? – kérdezte Varg.

– Hogy esélyt adjon a többieknek. – Svik vállat vont. Közelebb hajolt. – Valójában nem sok esélyt jelent – súgta.

Einar a torkánál és az ágyékánál fogva megragadta és a magasba emelte visító ellenfelét, aztán a földhöz csapta. Tompa puffanás hallatszott, a jajgatásnak vége szakadt, a földön fekvő férfi hirtelen mozdulatlanná dermedt. Férfiak és nők rohantak oda, és vitték ki az ájult harcost a térről.

Varg Einarra nézett, a vaskos, keménykötésű és fenyegető férfi testén egyedül néhány vörös folt jelezte, hogy legalább húsz ellenféllel megküzdött már. Visszafordult Svikhez.

– Megmérkőzöm veled – jelentette ki Varg.